



Постоје ситуације где је срачунато неизношење целе истине функционално једнако лажи. Један такав пример је поступак београдске организације „Жене у црном“ која је у петак, 10. јула 2009, пред зградом где се налази канцеларија председника Србије најавила сат „црнине и ћутања“ у спомен масовног убијања муслиманских заробљеника око Сребренице у јулу 1995. године.

Скрећемо пажњу јавности на блог Јасмине Тешановић на сајту В-92 [\[1\]](#) , и где су у вези са овим изложене све релевантне тезе.

Битна ставка у том тексту је следеће:

"Геноцид у Сребреници још увек траје!

саопштење за јавност

Ухапшен је Мидхат Салиховић, један од преживелих мушкараца из Сребренице који је из Шведске где живи путовао за Поточаре како би присуствовао упоку оца и брата, жртава геноцида у Сребреници. На основу потернице Окружног суда у Бијељини осумњичен је за ратни злочин.

Ако је истина да је већина преживелих из Сребренице на бијељинском списку осумњичених за ратне злочине против српског цивилног становништва који су почињени пре масакра чија се годишњица обележава ових дана, онда следи да су у Сребреници побијени сами ратни злочинци и да нема никаквог разлога да им се одаје било каква почаст. То је смисао бијељинске оптужнице."

Остављајући по страни драматичан тон којим госпођа Тешановић излаже своје мисли, као и занимљивост да на крају тог текста пише: **Блогер је искључио могућност**

постављана коментара за овај текст

(што је врло необично за поборницу отвореног друштва као што је госпођа Тешановић, и која је поред тога неколико година живела на извору демократије у Лос Анђелесу), фокусираћемо се само на горе наведени исечак из њеног блога.

Нажалост, нити госпођа Тешановић, нити разни медији који су се бавили инцидентом хапшења и привођења г. Салиховића, не пружају никакву информацију о разлозима за потерницу коју је издало Тужилаштво у Бијељини, и на основу које је г. Салиховић био заустављен на граничном прелазу. Једина информација коју пружају је да је г. Салиховић ишао на укуп својих родитеља, што може да буде тачно. Имплицира се да су његови родитељи били жртве сребреничке трагедије, и то такође може да буде тачно. Али то никаквом логиком не доказује да је и г. Мидхат Салиховић жртва било чега, осим у смислу да је као маса других житеља сребреничког краја обе националности у рату изгубио своје најмилије. Али жртва геноцида то свакако није – јер да јесте не би био на граничном прелазу пре неколико дана, деценију и по после догађаја, и тамо био ухапшен.

Што је још битније, несрећа која је задесила његове родитеље не амнестира њега самог за сопствене поступке, уколико они постоје и ако су они легитимни предмет кривичног гоњења.

У интересу свестраног – за разлику од селективног – обавештавања јавности, за сада смо прибавили следеће информације у вези са предметом г. Мидхата Салиховића.

Мидхат Салиховић рођен је 1969. године и био је настањен у Братунцу. После окончања сукоба у БиХ преселио се у Шведску.

За време сукоба у БиХ, био је припадник муслиманских војних формација у региону Сребренице и налазио се на положају команданта за обуку 28. дивизије Армије БиХ под командом Насера Орића (Дани, Сарајево, 3-9-01). На суђењу Насеру Орићу, г. Салиховић је помињан као учесник у операцији Орићевих снага средином децембра 1992. када је био извршен напад на Лозницу, Бјеловац и друга српска села, када је страдало више од стотину српских цивила, углавном жена и деце (суђење Насеру Орићу, 07-11-05, с. 14571 и даље). На истом суђењу такође се помиње и у функцији заменика команданта „Независног вољевачког батаљона“ у саставу снага Насера Орића током 1992. и 1993. године (суђење Насеру Орићу, 27-09-05, с. 11418). Салиховић је такође

поименце идентификован у изјави Јање Симић, становнице села Лозница, које су Муслиманске снаге, у чијем се саставу налазио и Мидхат Салиховић, нападе у зору 14-12-92 године. По изјави Јање Симић, Салиховић је током тог напада њеном сину Зорану претио да ће га „жива на колац набити... да знаш како Турчин знаде на колац да натакне.“

Сада долазимо на оно што је битно. Наравно да је г. Салиховић у свим горе наведеним ситуацијама могао да буде у положају пуког посматрача који ничим није окрвавио сопствене руке. Зоран Симић је био тешко рањен током напада муслиманских снага, у чијем се саставу налазио и г. Салиховић, али без обзира на наведену грозну претњу можемо да потврдимо да га г. Салиховић није натакао на колац, ма колико његове речи тада упућене Зорану ружно звучале. (Мада би се ипак могло рећи, ако би се руководили правном доктрином Хашког трибунала, да би поводом овог напада на села у децембру 1992. године, г. Салиховић можда могао за нешто да одговара, као на пример учешће у „заједничком злочиначком подухвату“, или нешто слично.) Али оставимо то по страни као чисто теоретску могућност, и ништа више.

Међутим, сада се поставља оперативно питање: на каквој основаној сумњи почива потерница Окружног суда у Бијељини, на темељу које је г. Салиховић доживео непријатности на граничном прелазу? Ради се о следећем.

На магистралном путу код места Залужје, општина Братунац, 16. септембра 1992. године била је постављена заседа из које је пуцано на једно теретно возило у коме су се налазила 25 лица српске националности. У тој заседи, убијено је седам лица, а тешке телесне повреде задобило их је пет. По исказима сведока обе националности, у тој заседи је учествовао г. Мидхат Салиховић.

У правном смислу, шта ово значи? То значи да постоје *prima facie* елементи да г. Салиховић може да буде осумњичено лице у вези са прилично озбиљним деликтима, конкретно на основу релевантних одредаба Женевске конвенције о заштити цивилних лица за време рата. У односу на све те деликте, који би му се могли ставити на терет, за г. Салиховића у овом тренутку важи претпоставка невиности док се на прописан начин не буде доказало да је крив (ако се то икада догоди), дакле, потпуно исто као и у предмету др Радована Караџића.

Али, супротно од театралних тврдњи госпође Тешановић, то такође значи и још нешто

друго. У вези са г. Салиховићем, код надлежних власти у Бијељини води се редован поступак коме сви, који верују у владавину закона, треба да пружи своју моралну подршку и да стрпљиво сачекају његов исход пре него што се упусте у коментарисање. (Наравно, када процес г. Салиховићу буде био окончан, за разлику од читалаца њеног блога, госпођа Тешановић ће имати неограничену могућност да изложи своје мишљење и да га детаљно прокоментарише.)

Једино што преостаје, да би јавност имала потпуну слику, то је изјава Јање Симић [2] о догађајима које је у децембру 1992. године преживела у свом селу, и за које она тврди да је г. Салиховић у њима био умешан.

Аутор је председник холандске невладине организације Srebrenica Historical Project □ □

[1] <http://blog.b92.net/text/10900/Srebrenica%202009/>

[2] SIMIC JANJA (43) selo Loznica

Ujutro, 14. 12. 1992. godine, spavali smo ja i muz u svojoj kuci u nasem selu Loznici, kad nas je probudila eksplozija dviju bombi.

Ustali smo iz kreveta, i moj muz je posao napolje noseći u rukama pepeljaru od peci kako bi zalozili vatru. U momentu kada je izasao napolje i zatvorio vrata za sobom, zacuo se rafal koji ga je ubio. Naime, dva puta nas je zvaao da mu pruzimo pomoc, ali nismo mogli izici od vatre iz pjesadijskog naoruzanja koja je otvarana iz pravca muslimanskog sela Biljace.

Kada mi je muz poginuo bilo je oko pola sedam ujutro, i vec tada su muslimani poceli da pucaju na sve strane po nasem selu. U tom momentu moj sin Zoran star 22 godine izasao je napolje, neko od muslimana ga je dozivao da se preda. Bolje je da se preda jer ce ga dati u zamenu. A to je bila varka. Jer su odmah otvorili vatru na Zorana gde su ga ranili.

Moj sin Zoran je poznao po glasu Salihovic Midhata, pa ga je pitao: Midhate jesi li to ti, na sta je on rekao: Jesam, dodji da popijemo. Ako neces doci, uhvaticemo te pa cemo te ziva na kolac nabiti. Da znas kako Turcin znade na kolac da natakne.

U tom momentu, zvala me Zukic Mulija, ranije moja komsinica: Hajde Janjo da popijemo kafu, psujuci mi cetnicku majku. Djever Lazar Simic mi je ranjen tada, a njega je neko dozivao cini mi se da je Salihovic Rifet, koji je rekao: Predajte se cetnici, nema vam pomoci. Nasi ljudi sa mudzahedinima su u Voljavici ima ih 1.500, jebacemo vam majku. Neko je bio ranjen i trazio je pomoc, a Midhat Salihovic kaze: Cekaj sada cemo mi da koljemo Srbe.

Videla sam neku grupu ljudi muslimana, oko 20, imali su maskirne uniforme, vikali su da se predamo jer Bjelovac gori. Nisam mogla nikoga prepoznati. Vec tada su bili ranjeni: moj sin Zoran, Stojanovic Milenko, Simic Lazar, Goran Lukic. A poginuli su mi muz Ratko, dok je u kuci Kovacevic Vujadina poginuo Savic Mitar i Zoran Trisic, a Aleksa Kovacevic ranjen.

U prvi sumrak, cula sam da se muslimani dovikuju: Hvatajte Janju zivu, opkolite s leve i desne strane. A neko je dozivao nase mjestane na brdu Kunjerac, govoreci: Hajte, nosite ove vase mrtve sve smo ih pobili. Kada se spustio mrak prva sam izašla napolje, a zatim su za mnom izašli moj sin i Stojanovic Andjelko, te smo otisli u Bjelovac do Drine, gdje smo se camcem prebacili u Srbiju i tako ostali zivi.

Ostali smo zivi zahvaljujuci sto smo se sakrili u podrum, jer je gornji dio kuce sav srusen rucnim bacacima.

Bratunac, 16.12.1992. godine